WASHINGTON D C 200..

Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 16-го ТРАВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MAY 16, 1978 No. 109. VOL. LXXXV

Делеґати Клівлендської Округи на 29-ту Конвенцію УНС відбули нараду

Клівленд, Огайо (В. Л.). — Тут відбулася нарада делеґатів на 29 Конвенцію УНС, що відбудеться в днях 22-27 травня 1978 року в Піттсбурґу.

Нараду, яка відбулася в неділю 7-го травня 1978 року, в домівці СУМА при парафії св. Йосафата в Пармі, відкрив і нею проводив голова Округи Відділів УНС інж. Іван Фур, а секретарював інж. Василь Ліщинецький. До президіяльного стола запросив голова місцевих головних радних — д-ра Богдана Футея і проф. Тараса Шмаґалу та обласного організатора Богдана Дейчаківського.

З'ясовуючи організаційні обов'язки делеґатів, голова підчеркнув, що статут УНС і традиційний звичай накладає на поодиноких делеґатів почесне завдання причинитися для росту УНС і на Конвенцію приїхати з подарунком бодай десятьох нових членів.

Організаційні осяги поодиноких Відділів в цьому році реферував обласний організатор Богдан Дейчаківський. Він вказав на незадовільні досягнення 50 відс.) квоти, на Відділи, які ще не приєднали ані одного члена, підчеркнув обов'язки делеґатів перед 29 Конвенцією та закликав посилити організаційну працю в тих ще двох передконвенційних тижнях.

В точці побажань до 29 Конвенції делеґатів порушено ряд актуальних питань і над цим розвинулася широка і ділова дискусія, в якій забирали голос: Іван Росул, Марія Дейчаківська (2 рази), мґр Ярослав Кришталович (4 рази), Михайло Кігічак (3 рази), Василь Лагошняк (4 рази) Петро Бабич (2 р.), Володимир Стригун (2 р.), Василь Бреадун (2 р.), Василь Ліщинецький (3 р.), Ярослав Фішер, Микола Бобечко (3 р.), Василь Шмагло, д-р Богдан Футей (5 р.), проф. Тарас Шмаґала (3 р.), Богдан Дейчаківський (5 р.) і голова Округи інж. Іван Фур.

В дискусії порушено такі справи: Зменшення числа делеґатів на Конвенції, а заощаджені гроші передавати на пекучі потреби української громади, а головно на виховання молоді; Конвенції відбувати на Союзівці, а не видавати сотки тисяч долярів в чужі руки. Союзівку треба розбудувати.

Стипендії для студентів було б краще давати для меншого числа — а за те збільшити суму стипендії, бо 100 чи навіть 200 дол. це не є в нинішних часах стипендія. Повні стипендії давати студентам здібним, які студіюють українознавчі предмети.

Відсотки від морґеджів, які уділяє УНС для своїх членів, повинні бути нижчі чим в банках даної місцевости.

Постійні непорозуміння головного предсідника з членами Екзекутиви чи іншими працівниками, а останньо з головним редактором „Свободи" Антоном Драганом, є шкідливими, вони від'ємно впливають на працю в Союзі і йому шкодять.

Головний предсідник повинен посвятити свій час тільки для праці УНС. Це поважна установа, яка потребує постійної уваги, плянування, координації і т. п. Представником УНС в громадських товариствах, організаціях, комітетах, УККА і СКВУ повинен бути назначений хтось з головних радних, а не всюди сам головний предсідник, бо це шкодить УНС, який він очолює.

Багато дискусії присвячено організаційній системі УНС. Союз, замість рости членством, — паде; 29 Конвенція повинна бути переломовою, Союз повинен прогресувати, а не стояти на місці, а зглядно йти вдолину — падати.

В „Свободі" треба більше писати на забезпеченеві теми, бо це допоможе в організаційній праці секретарям приєднувати нових членів.

Екзекутива повинна мати і відповідати перед якимсь тілом, наприклад, Радою, чи як ми назвемо, а не лише перед Конвенцією, бо Конвенція відбувається що чотири роки і за той час немає жадної зверхної контролі над Екзекутивою.

Нарада схвалила, щоби делеґати тримали зі собою контакт і співпрацювали на Конвенції, та співпрацювали з другими Округами, коли їх проблеми будуть такі самі.

Окружні комітети Відділів УНС треба конечно правно - статутово оформити, бо це причиниться до росту Союзу.

Наради закінчив голова інж. Іван Фур закликом посилити організаційну працю і приєднати нових членів для УНС — та їх грамоти привезти на Конвенцію.

Трудо плянує відкласти канадські вибори на один рік

Оттава, Канада. — Прем'єр - міністер канадського уряду Еллiотт Трудо заявив у четвер, 11-го травня ц. р. в парляменті, що слідуючі парляментарні вибори, які малиб відбутися цього літа, будуть відкладені на 1979 рік. Згідно з законом, Трудо не зобов'язаний скликувати виборів, поки не вичерпається 5-річний мандат Ліберальної партії, який кінчається в червні 1979 року. Однак, згідно з канадською традицією, майже всі уряди звертаються до народу кожних чотири роки. „Я можу сказати тільки, — заявив Трудо, — що вибори цієї осени є можливі, але найбільш правдоподібно вони відбудуться на слідуючу весну". Опозиція вимагала від Трудо визначення остаточного реченця виборів, щоб політичні партії могли приготовитись до них. Політичні спостерігачі стверджують, що відсунення виборів в Канаді треба приписати останньому опитові, переведеному дослідним інститутом Ґалупа та іншими аґенціями, які ствердили безсумнівний спад популярности Трудо і його урядової програми. Трудо вважає, що замість розписувати вибори, він воліє довше держати сесію парляменту і займатися розв'язкою наболілих питань, а саме інфляцією, безробіттям, дефіцитом уряду, спадом вартости канадського доляра тощо.

Становище Трудо відкласти вибори дуже холодно прийняли консервативні парляментаристи, які пригадували прем'єрові не тільки канадську традицію, але також обов'язки супроти народу і респектування його волі. Трудо однак надіється, що коли будуть відсунені вибори, то ситуація, головно економічна, може поправитись, а тоді зросте рівночасно популярність уряду і його Ліберальної партії.

Посадник Ню Йорку підписав закон про площу Тараса Шевченка

Підписання закону про Площу Тараса Шевченка в Ню Йорку. На фото сидять (зліва): член Міської Ради А. Олівієрі, мейор Едвард Кач, радний А. Стерн; стоять (зліва): Гаррі Полчій, п-і Ірина Куровицька, Філіп Вахтель, активіст Демократичної партії, п-і Розалія Полчій і Михайло Лучів

Ню Йорк. — В четвер, 4-го травня, посадник Едвард Кач запросив до свого бюра групу українських діячів і в їх присутності підписав закон, згідно з яким вулиця Голл плейс, при якій міститься новозбудований храм св. Юра, є перейменована на „Тарас Шевченко Плейс". Як уже інформовано, спершу Комісія парків і розваги, а опісля Міська Рада одноголосно прийняли законопроєкт в цій справі.

Перед підписанням законопроєкту, Е. Кач пригадав присутнім, що ще до минулого року він репрезентував округу долішнього Мангеттену, в якій є центр українського громадського життя, в Конґресі ЗСА. Він висловився похвально про українських громадян, які допомагають міським властям зберегти цю округу вкладом своїх грошей та праці. Він з гордістю пригадав, що в 1976-му році він удостоївся відзначення „Грамотою Волі ім. Т. Шевченка" з рамени УККА.

Після церемонії підписання закону, Михайло Лучів, голова станиці Українських Католицьких Ветеранів при парохії св. Юра, подав до відома, що станиця має в пляні перезвати з часом теперішній „Тарас Шевченко Плейс" на „Тарас Шевченко Пляза". Одержавши таке визнання, ця вулиця була б відгороджена від автомобільного руху та була б перероблена у своєрідний парк з деревами і пальмами, де члени парохії могли б сходитися „в будень і в неділю". М. Лучів заявив, що петиції в цій справі будуть виготовлені в співпраці з адв. Юрієм Волинцем, а під час літніх місяців станиця збиратиме підписи від парафіян і мешканців в околицях храму св. Юра. Опісля петиції будуть передані міським властям.

ПІДЛОЖЕНА БОМБА ПОШКОДИЛА ДРУКАРНЮ І БЮРА „НОВОГО РУССКОГО СЛОВА"

Ню Йорк. — В неділю, 14-го травня, місцева преса, радіо і телебачення широко інформували, що того ж дня біля год. 3:30 рано вибух підложеної бомби поважно пошкодив друкарські та бюрові устаткування відомого щоденника російською мовою „Новоє Русскоє Слово" при 243 Вест 56-та вулиця. Поліція каже, що бомба була зроблена на взір вживаного під час Другої світової війни „Коктейлю Молотова", себто з плинного розривного матеріялу. Головний редактор „Нового Русского Слова", Андрей Сєдих, у передаваному на телебаченні інтерв'ю висловив здогад, що бомбу могли підкласти „ліві елементи" у відплату на здекляровану антикомуністичну і антисовєтську лінію того щоденника. Поліція веде слідство.

Конґресова комісія проголосувала зменшити податки Соціяльного Забезпечення

Вашінґтон. — Комісія шляхів і засобів Палати Репрезентантів у четвер 11-го травня, 19-ма голосами проти 18-ох підтримала пропозицію зменшити приблизно на половину запляновані підвишки в податках Соціяльного Забезпечення, а потрібні фонди на цю програму запропонувала діставати з різних інших податків, які напливають до федерального уряду.

Рішення згаданої Комісії противорічить становищу Білого Дому, бо президент Джіммі Картер вважає, що податки Соціяльного Забезпечення протягом 1979-1980 років повинні зрости згідно з раніше проголосованим законопроєктом, бо в іншому випадку ця програма може збанкрутувати, не мавши фондів на покриття своїх зобов'язань відносно пенсіонерів, інвалідів та інших осіб, які з неї користають.

Демократичний конґресмен Ал Уллман з Ореґону, голова Комісії шляхів і засобів, сказав минулого четверга, що він вдоволений вислідом голосування, бо пересічний платник податків Соціяльного Забезпечення, як теж працедавці платили б річно біля 120 долярів менше, ніж раніше передбачено. Але він зазначив, що хоча ціла Палата Репрезентантів правдоподібно схвалить зменшення, то передбачує „поважну опозицію в Сенаті".

Коментатори передбачають, що між Білим Домом і контрольованою демократами Палатою Репрезентантів може дійти до поважної конфронтації.

„СВОБОДА" З ДАТОЮ 17-ГО ТРАВНЯ НЕ ПОЯВИТЬСЯ

З уваги на необхідність повикінчувати ряд термінових робіт зв'язаних з 29-ою Конвенцією УНСоюзу в наступному тижні, „Свобода" з датою середи, 17-го травня, не появиться. Важливіші матеріяли, призначені до того видання, будуть друковані в чергових числах щоденника.

Китай обвинувачує СССР за повне порушення кордонів

Гонґ Конґ. — Пресові аґентства інформують, що верховоди Китайської Народної Республіки в четвер, 11-го травня ц. р. виступили з обвинуваченням Совєтського Союзу за поновне порушення кордонів на ріці Уссурі біля Хабаровська. Пресове аґентство КНР „Гсінгуа" відмічує, що совєтські вояки гелікоптером і моторовими човнами переїхали на китайську сторону, відкрили вогонь по китайських прикордонниках, поранили декількох вояків, а багатьох, захопивши в полон, гнали в напрямі ріки, насміхаючись з них. Тільки рішучий протест китайської комендантури з погрозою вжиття військової сили, примусив совєтських вояків звільнити полонених і відійти на совєтський бік ріки. Китайські джерела стверджують, що якщо б не холоднокровність китайської сторони, то на Уссурі було б дійшло до нового поважного зудару і кровопролиття між обома сторонами. Заступник міністра закордонних справ КНР Ю Чан, викликавши совєтського амбасадора Василія С. Толстікова до міністерства, вручив йому офіційний протест китайського уряду і офіційно запротестував проти чергового порушення суверенности і територіяльної інтеґральности, домагаючись від Москви сатисфакції. Китайський уряд у протестній ноті відмічує, що такий випадок може дуже легко розвинутись у справжній конфлікт між обома країнами. Новий випадок на кордоні трапився два тижні після того, як совєтський висланник Леонід Ф. Іллічев, приїхавши до Пекіну, намагався розпочати нові переговори з китайськими лідерами про прикордонні спори, які тривають уже від 1968 року, і на передодні приїзду до Китаю президента Румунії Чаушеску та Збіґнєва Бжезінського, дорадника президента Картера в справах безпеки. Політичні спостерігачі стверджують, що Ніколаї Чаушеску мав в пляні говорити з Гуа Куо-фенґом, керівником китайської Комуністичної партії і прем'єр - міністром, про китайсько - совєтські відносини, але в обличчі нового прикордонного випадку, навряд чи ця тема прийде на денний порядок.

Згідно з китайською версією, у прикордонному випадку взяло участь понад 30 совєтських вояків, гелікоптер і 18 човнів. Совєтські вояки, обстрілюючи китайських вояків, заглибились на дві й пів милі на китайську територію. Пекін вимагає, щоб Москва не тільки вибачилась за випадок, але щоб також покарала винних вояків і запевнила китайську сторону, що подібний випадок не трапиться в будучому. Совєтський Союз, як відомо, вдержує на китайському кордоні один мільйон вояків, згрупованих у 44-ох дивізіях, не враховуючи великої кількости танків, літаків, ракетних ляфет та іншої зброї, яка у 20 разів перевищає своєю якістю китайську зброю і військове устаткування. Китай розпочав вправді переводити модернізацію своєї армії і купувати новочасну зброю в країнах Европи, але цей процес триватиме довго, бо Китай все ще зараховується до відсталих економічно країн. Все одно, кажуть політичні коментатори, Китай становить дуже поважну загрозу для Совєтського Союзу.

ЗСА і СССР переговорюватимуть щодо обмеження продажу зброї

Вашінґтон/Москва. — У четвер, 11-го травня, уряди ЗСА і Совєтського Союзу одночасно оприлюднили спільний комунікат, яким поінформували, що делеґації обох країн, які нараджувалися в Гельсінках на початку травня, дійшли до висновку, що „світовий мир, безпека та успіх політики детанту" вимагають обмеження продажу конвенційної зброї цими двома надпотугами і тому вирішено, що відтепер відбуватимуться систематичні наради цих двох делеґацій, метою яких буде встановити напрямні щодо обмеження продажу зброї країнам світу, зокрема економічно недорозвиненим державам.

Це перший раз, що ЗСА і Совєтський Союз зуміли дійти до порозуміння відносно переговорів в справі обмеження продажу зброї. Президент Джіммі Картер, як теж його попередники часто закликали Москву приступити до таких переговорів, зокрема відносно обмеження продажу країнам Близького Сходу та Африки, але совєтські власті не виявляли великого зацікавлення тією справою і щойно в кінці минулого року позитивно відгукнулися на заклик ЗСА.

У четверговому спільному комунікаті делеґації ЗСА і СССР висловили надію, що інші країни світу, які експортують зброю, прилучаться до ініціятиви двох надпотуг щодо обмеження цього продажу. Крім ЗА та Совєтського Союзу, велику кількість зброї продають теж Франція, Британія, Західня Німеччина та Чехо - Словаччина.

Хоча систематичні переговори між американською та совєтською делеґаціями розпочнуться десь за два місяці, то речники уряду ЗСА підкреслюють, що не можна сподіватися скорого полагодження справи, бо ситуація досить скомплікована. Вони, однак, підкреслюють, що сам факт, що обидві країни погодилися відбувати систематичні наради — це відрадне явище.

Спільний комунікат зазначує, що навіть якщо дійде до остаточного порозуміння щодо обмеження продажу зброї, то обидві надпотуги далі зможуть постачати своїм союзникам належну кількість зброї, щоб запевнити їхню оборонну спроможність.

Як відомо, ЗСА і СССР тепер ведуть ряд інших переговорів у ділянці зброї, наприклад, щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II).

Китайський верховода поїде до Франції

Париж, Франція. — Асосієйтед Пресс інформує, що голова китайської Комуністичної партії і діючий прем'єр - міністер Китайської Народної Республіки Гуа Куо-фенґ прийняв запрошення французького уряду і внедовзі відвідає Францію, з якою Китай вдержує приязні зв'язки вже від довшого часу. Запрошення для Гуа передав президент Франції Валери Жіскар д'Естен заступникові прем'єра Ку Му, який перебуває у французькій столиці з офіційною візитою. Ку розмовляв годину часу з президентом Жіскаром, а тепер має в пляні вести переговори з міністерством торгівлі, щоб пожвавити торговельну виміну між Францією і Китаєм.

У 40-ві РОКОВИНИ СМЕРТИ ПОЛК. ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ

Євген Коновалець

ЗВЕРНЕННЯ УККА

СОРОК РОКІВ тому, в дні 23-го травня 1938 року, на вулиці в Ротердамі згинув з рук московського аґента полк. командир Корпусу Січових Стрільців, командант УВО і Голова Проводу Українських Націоналістів, Полковник Євген Коновалець.

Євген Коновалець, одна з найвидатніших постатей Української Національної Революції. Він речник, організатор і провідник визвольно-революційної боротьби українського народу. Він, що літами ризикував своїм життям, писав:

„Волі українського народу до самостійного життя не знищать ні ворожі тюрми, ні заслання, ні смерть окремих борців, бо Україна є нездобутим бастіоном героїв. Боротьба за кращу долю нашого народу не може припинитися. Нехай вона буде довга і уперта, нехай вона забере ще нові жертви, але Україна незалежна таки буде".

Євген Коновалець відчував, знав і вірив, що тільки велика національна ідея може протиставитись ворожим великодержавним імперіялізмам, зокрема московському, що останньо виявився у формі комунізму. І тільки така велика ідея є в стані підняти український народ до боротьби за відновлення Незалежної Соборної Української Держави. А щоби ця ідея була динамічною, сильною, вона повинна бути натхненою духом героїзму і жертвенности. Про правильність цих думок ми мали нагоду переконатись на прикладах визвольних змагань в роках 1918-1921 та підпільної і збройної боротьби після них.

Євген Коновалець військовик, політик і революціонер. Основник і провідник українського організованого націоналістичного руху, дав печать свого духа тому українському молодому поколінню, що родилось і зросло в часі визвольної боротьби 20-их років, а яке пізніше пліч-о-пліч з ним продовжувано в рядах УВО і ОУН героїчний змаг за кращу майбутність українського народу. Під його безпосереднім впливом вже в осени 1920 року у Львові основується Українська Військова Організація. Для поширення і поглиблення збройної і політичної боротьби Євген Коновалець оформлює на 1-му Конґресі Українських Націоналістів, що відбувся у Відні у 1929 році, нову політичну організацію — Організацію Українських Націоналістів. Цю політичну діяльність Євгена Коновальця і очолювану ним Організацію оцінила Москва, як загрозу для існування своєї імперії і тому рішила його фізично знищити, бо він своєю особою персоніфікував ідею непоборного і незламного духа української нації. Він своєю кров'ю зросив бруки Ротердаму. Згинув революціонер, хоробрий вояк на стійці, але ідея його житиме вічно в серцях мільйонів українців.

Відмічуючи сьогодні 30-ліття смерти Полковника Євгена Коновальця, Український Конґресовий Комітет Америки клонить голову перед його постаттю і віритть, що його заповіт у боротьбі за Незалежну, Соборну Українську Державу знайде тисячі - мільйони переємників.

З його духа печаттю стелиться наш шлях до перемоги!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

Ню Йорк, травень 1978 р.

Посилюють пропаґанду обрядів і звичаїв „радянської" доби

Київська „Культура і Життя" інформує, що з уваги на те, що обрядові палаци, де звичайно відбувається реєстрація новонароджених, шлюбу, чи вручення пашпорта молодим совєтським громадянам, не завжди своїм влаштуванням відповідають „мистецьким вимогам сучасности", з ініціятиви „Комісії по радянським традиціям, святам і обрядам" при Раді Міністрів УРСР у Київському художньому інституті проведено конкурс на кращі проєкти палаців, щоб обряди, які тут сповняються, відбувалися із очікуваною від совєтського уряду „більшою врочистістю". Редакція „Культури і Життя" сподівається, що проведений конкурс не тільки піднесе настрій у людей, які заходять до цих палаців, але й „дасть поштовх новим заходам у важливій справі пропаґанди і звичаїв нашої доби".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Афганістан — нова проблема світу

Військовий переворот в Афганістані, що його довершили прокомуністичні елементи під керівництвом полковника Абдула Кадіра, створив чималу проблему в Азії помимо того, що Афганістан мала і відстала економічно держава, не була пов'язана з жадними військовими, політичними чи господарськими бльоками, а її уряди все намагалися вести невтральну політику у відношенні до обидвох надпотуг — ЗСА і СССР, побоюючись, що з одного боку можуть втратити значну господарську допомогу З'єднаних Стейтів Америки, а з другого — наразитись на посилену інфільтрацію комуністичних елементів, яким легко було проникати до Афганістану через спільний кордон із Совєтським Союзом на півночі.

Переворот, як пише газета „Вашінгтон Повст", був „блискучим". Військовики захопили палату короля Мохаммеда Дауда, розстріляли його і майже усіх членів його родини, проголосили Афганістан „народною демократичною республікою", покликали до життя Революційну Раду на чолі з їхнім прихильником Нур Мохаммедом Таракі, знищили, або виарештували ввесь уряд і видатних опозиціонерів, опанували засоби масової інформації, транспорт, пошту, залізницю, летовища і домоглися визнання їх Совєтським Союзом, Китайською Народною Республікою, Індією, Болгарією і кількома іншими державами.

Західній демократичний світ дещо дивно поводився в обличчі тих немаловажних для світової політики і стратегії перемін в Афганістані, а деяка преса, включно з „Ню Йорк Таймсом", писала, що, мовляв, нічого особливого не сталося в Афганістані і що уряд ЗСА та інші уряди західніх держав навчилися вже „не перейматися дрібничками", до яких належать зміни урядів, чи навіть захоплення влади марксистами у ще одній з азійських країн. Ця дивна постава західньої преси у відношенні до створення ще одного причілка комуно - московських імперіялістів в Азії, у слід за втратою В'єтнаму, Ляосу, Камбоджі, Анголі, Етіопії і до деякої міри Мозамбіку, викликає цілком оправдані сумніви щодо правильности західньої політики у відношенні до Азії взагалі.

Афганістан є вже шостою державою, яку шляхом льокальної війни, революції чи перевороту захопили комуністи, щоб опісля, розправившись криваво із своїми противниками, закріплювати в них комуністичні режими. Тому слушно стверджують деякі коментатори, що політика детанту цілком не перешкоджає комуністам захоплювати одну країну за другою і морально разкладати західні суспільства, бо вони не бачать відповідного спротиву з боку вільних країн Заходу. Чи хтось протестував, наприклад, що афганістанські комуністи, як колись їхні в'єтнамські і камбоджські „колеги", вимордували на протязі кільканадцятьох днів 10.000 своїх противників? Комунізм, щоправда, втрачає свій динамізм і перестає бути популярним на Заході, але кремлівські ватажки вже навчилися, як в оперті на марксизм і псевдомарксизм валити демократичні системи і будувати нові тоталітарні держави, прихильні до їхньої імперської політики. Роналд Еванс і Роберт Новак пишуть в газеті „Ню Йорк Повст" з 8-го травня ц. р., що у Вашінгтоні знали бодай тиждень наперед про переворот в Авганістані і про те, що переворотом займаються комуністичні елементи, прихильні до Москви, бо таку інформацію потихо передали відповідні чинники дорадникам президента Картера, але вона не знайшла жадного відгуку в Адміністрації.

Так правдоподібно виглядала ситуація також в інших країнах. Тому не треба дивуватися, що комуністи дослівно через ніч роблять перевороти і встановляють свою владу у країнах, у яких раніше підготовили ґрунт. В такій ситуації час на зміну політики детанту і визначення кордонів відступу, бо завтра вже може бути запізно.

Євген Скоцко

ОУНІВСЬКІ ЗВЕРНЕННЯ

Знову річниця — сорокова вже — вбивства Євгена Коновальця і „Свобода" (6-го травня, ц.р.) знову приносить поминальні заклики від його спадкоємців. На редакційній сторінці того числа кидається в вічі великий заголовок а під ним два заклики, одне поруч другого на окремих шпальтах. Читаю підзаголовок першого — „Звернення Проводу ОУН," підзаголовк другого — „Звернення Проводу Українських Націоналістів." В мене виринає збентеження. Мав я колись деяке відношення до діяння українського націоналістичного руху на тутешньому терені, та не пригадую чи дійсно мали ми тоді до діла з двома верховними інституціями. Було це давно, можливо, що призабув, можливо, пам'ять не дописує, думаю. Та в цей же мент думка шепотить, що це мабуть звернення від двох частин монолітної за наших давніх часів, а тепер розбитої націоналістичної організації.

Читаю — і починаю від другої, вона коротша. Не находжу там ні одного слова, яке вказувало б, від котрої групи ОУН це звернення вийшло. Воно кінчиться закликом: „Слава Україні!," за підписом „Провід Українських Націоналістів." Спішу до кінця другого звернення, щоб провірити, хто там підписаний і находжу „Героям Слава! — Провід Організації Українських Націоналістів (ОУН)." Читаю це друге звернення. Стиль емотивний, високопарний, а зміст історично дещо ширше закроєний, ніж у першому зверненні. Ніщо не вказує на авторів. Аж ось в половині статті появляється ім'я провідника повоєнного повстанчого руху і стає ясно, котре з тих звернень походить від котрої частини ОУН.

Сум і біль — і дивовижа. Сорок літ після смерти Коновальця спір за його ідеологічну спадщину не припиняється.

Пригадую, що в травні 1938-го року, коли світова преса рознесла жахливу вістку про трагедію в Роттердамі, Центральна Управа тодішньої ОДВУ вислала телеграму до Євгена Онацького в Римі: чи правда це? Відповів Онацький двома словами: „Гірка правда." Годі було тоді збагнути, як гіркою Україні та правда ще стане, які катастрофічні наслідки вона принесе, скільки горя і розбрату... Большевик рафінований в справах терору добре передбачив наслідки свого діла.

З нагоди ось тих ОУНівських поминальних звернень дозволю собі на одне завваження. Одне з тих звернень заявляє: „...Український націоналізм діє дотепер і продовжує безкомпромісову боротьбу з окупаційним режимом України." Друге ж так різкої заяви не робить, одначе говорить на цю тему в такому ж тоні. Того роду запевнювання про „безкомпромісову боротьбу з окупаційним режимом" починають лунати на еміграції, головно в Америці, щораз то частіше й голосніше. Їх кидають націоналістичні організації і тим викликають враження що, ніби, вони, якщо не керують, то бодай мають вплив на процес ферменту що відбувається на Україні, а то й в цілому Совєтському Союзі. Та реальний погляд на ситуацію сьогоднішнього дня навіває сумнів в ті запевнювання та охолоджує ентузіязм. Виринає зовсім оправданий запит: чи не було б відповідно піддати ці запевнювання під критичний розгляд ширшої опінії українського громадянства у вільному світі?

Якщо не голословність, то що властиво криється під фразою „безкомпромісова боротьба з окупаційним режимом України"? Це міґби бути натяк на паперову, пропаґандивну роботу на еміграції коли б він вийшов від ось такої організації як, наприклад, УККА. В тому сенсі безкомпромісовим борцем є кожний із нас тут на еміграції кому батьківщина дорога і хто може чимнебудь причинитись до поліпшення її долі. Коли ж така фраза паде з уст проводу організації, за якою революційна традиція, тоді вона має, і мусить мати, зовсім інше значення. Тоді ту фразу загал може інтерпретувати лише як алюзію до справжньої, постійної підпільної роботи на самій окупованій території (де вона й мусить бути нелеґальною), ось хочби роботи, веденої спільно з дисидентськими елементами. Але ж тоді треба б дати якісь докази того. До сьогодні таких доказів немає, є лише многословні запевнювання. Репродукція і поширювання самвидатних матеріялів, що продістаються сюди з України, хоч і як корисні для справи та багатомовні про вмілість і посвяту ініціяторів того діла, ніяк не можуть служити за доказ революційної роботи на рідних землях.

Замітним тут ще й те, що донедавна націоналістичні угрупування на еміґрації падкували над тим, що, мовляв, в Україні зараз молоде покоління готове боротись, а то й бореться, з наїзником, але не хоче мати щонебудь до діла з еміґраційними політичними групами, особливо з групами націоналістичного руху, тобто ось з тими групами, які колись були в націоналістичному моноліті, а тепер, на еміграції, ворогують між собою. Та ось останніми часами ці самі націоналістичні організації почали голосити про свою безкомпромісову боротьбу.

До минулої світової війни революційне діяння націоналізму на корінних землях під проводом Євгена Коновальця проявлялось на кожному кроці. І якраз тому то можливо було зорганізувати сильний, динамічний рух поза межами рідних земель для піддержання цієї боротьби. Тепер ми бажаємо не менш переконливого доказу. Саме слово запевнення не буде достатнім. Якщо такого доказу не буде, громадянство буде змушене трактувати націоналістичні частини на еміграції не як живі сили в затяжному бої з ворогом, а лише як музейні експонати фраґментів могутнього колись революційного руху.

Іван Овечко

ПРО ПЛЕБІСЦИТ — З ІНШОГО БОКУ

Нема ніякого сумніву в тому, що своїм вимаганням плебісциту в Україні, чи українці захочуть самостійности, чи ні, російські дисиденти в своїй „Декляраціі в українській справі" засвідчили свою обмеженість зрозуміння нашого природного національного права, іґноруючи всю історію українського народу з його боротьбою за свою самостійність. Навіть більше того: російські дисиденти осмішили себе такими вимогами перед усім світом, а перед українцями поставили себе і свою щирість щодо бажання волі нашому народові в тінь підозри і недовір'я. І дуже сумно, що якраз В. Буковський потрапив якраз у число тих російських дисидентів, що орієнтуються на плебісцит. Але й дивуватися дуже всьому тому не приходиться, бо й Буковський, з усіма його перевагами над іншими російськими дисидентами в справі українського права на самостійність, — таки росіянин, стороння людина, як кажуть американці, „аутсайдер". А майже кожний „аутсайдер" — будь то американець, француз чи канадець — не знайде нічого дивного або злого в тому пропонованому плебісциті, навіть навпаки: це буде, мовляв, вільний вислів волі даного народу даної країни. Для майже всіх сторонніх справа самостійности певної країни — це контроверсійна справа, отже вона й має бути полагоджена вільним вибором можливостей.

Росіяни ж не тільки „аутсайдери", а ще й однобічні „аутсайдери" з надією, що, може ж таки, українці й не захочуть бути самостійними. Дивними лише залишаються сподівання росіян, що в такому разі Україна залишиться з Росією. А що як ні? А що як вона захоче прилучитися, скажемо, до Польщі або Румунії? Про таке росіяни й не снять. А варто б було призадуматися над такою можливістю, якщо вони вже такі фантазери в своїх сподіваннях щодо прилучення України до Росії. А ще краще було б покінчити зі снами і, нарешті, перейти до думання зі здоровим глуздом.

Самостійність - це не контроверсійна справа. Самостійність — це природне почуття і стремління народу, який не „впав з неба" сьогодні. Україна — це не продукт історичних процесів у Російській імперії, а навпаки: Росія — це продукт певних процесів на території, де вже давно була Україна, але не було ніякої Росії. І росіяни найменше мають право радити українцям, як вони мають вирішувати долю своєї країни. А якщо ж вони й „радять", то це лише з почуття переваги своєї фізично-мілітарної сили, і та їхня „порада" виглядає вимогами і мало не наказами. І на ту російську „хворобу" нема ліку. Лише майбутній хід історії з усіма притаманними йому „операціями" — може навіть дуже болючими для пацієнтів-росіян — вyздоровить їх у свій час.

Але погляньмо на справу плебісциту і з іншого боку.

Чому ми аж так боїмося однієї лише згадки про плебісцит? Чому реагуємо так нервово, використовуючи ще одну російську „увертюру" для ще одного виразу нашого емоційного наставлення? Чому не відповідаємо по-діловому на ті російські вимоги? Чи за нашим не науково-політичним, а гура-пропагандистським реаґуванням не ховається якась крихітка нашої непевности, якби й справді такий плебісцит відбувся?

'Росіяни й інші „аутсайдери" можуть легко подумати, що ми чогось не певні, коли так емоційно реаґуємо, що готові відкинути всяку співпрацю між нашими і російськими дисидентами лише тому, що якась там група російських дисидентів згадала про плебісцит у своїй декляраціі. А що як світовий уклад сил і світові події складуться так, що ні росіяни, ні українці не матимуть можливости один одному „радити" чи „наказувати", а якась інша, стороння потуга буде змушена взяти „віжки в руки", щоб завести лад у тій частині світу і... вирішить перевести плебісцит в Україні? Чи ми і наш народ готовий до такої можливости?

Якщо думаємо, що так, про те й пишімо, поборюючи по-діловому російське фантазерство. Якщо ж ні, не дуже, то робімо все можливе, щоб уникнути в майбутньому будь-яких несподіванок.

Даймо зрозуміти, що (і чому) ми не боїмося плебісциту, але відкидаємо його як національну образу з боку тих, що найменше мають історичного права про той плебісцит навіть натякати.

С. Гординський

ПАМ'ЯТІ ВІКТОРА ЦИМБАЛА

(1902-1968)

28 травня минає десять років від смерти визначного українського маляра і графіка Віктора Цимбала. З приводу цього я б хотів пригадати цього небуденного мистця, який добився великих мистецьких успіхів у своїй праці для чужинців, а одночасно вписав своє ім'я в історію українського мистецтва як один з чільних її представників.

Віктор Цимбал народився 1 травня 1902 р. на Київщині, студіював у 2-ій київській гімназії, яка 1917 р. за української влади стала першою українізованою гімназією. Між ін., одним з його професорів був Микола Зеров. 2 червня 1918 р. відбувся перший випуск студентів тієї гімназії в присутності міністра освіти М. Василенка, міністра Петра Холодного (Ст.), дир. Департаменту освіти Т. Шушицького і болгарського амбасадора проф. Шишманова.

МОлодий Цимбал хотів вступити до Академії мистецтв, де почали навчати Ю. Нарбут, М. Бойчук, брати Кричевські, О. Мурашко, але він зголосився до армії. Це з українських армій Східньої і Західньої України вийшла еліта українських мистців 20 і 30 років, там були М. Крижанівський, П. Ковжун, М. Бутович, П. Омельченко, Л. Ґец, Л. Перфецький, П. Холодний мол., В. Дядинюк, О. Сорохтей і ін. Після воєнної кампанії В. Цибал проявляє свій талант у різних таборових виданнях у Польщі, але незабаром переходить нелеґально кордон до ЧСР і вступає на студії до Державної високої мистецької школи в Празі й одночасно відвідує Українську Студію, що тоді заснувалася.

Ще як студент, Цимбал звернув на себе увагу одним незвичайним мистецьким успіхом: 1925 р. чеський уряд оповістив конкурс на графічний портрет чеського історика Ф. Паляцького, у якому взяло участь коло 100 чільних чеських і словацьких графіків, проте 1-у премію отримав мало кому відомий український студент. В. Січинський, що жив тоді в Празі, писав був, що „цей вислід був великою несподіванкою для чеських фахівців і упатріотів, які вважали своїх графіків найкращими у східній Европі."

Після отримання диплому, Цимбал виїхав до Південної Америки і незабаром вибився в Буенос Айресі на одного з чільних арґентинських графіків. Його почали засипувати замовленнями великі арґентинські фірми й американські филії — Оптика Люц, Електрична Компанія Арґентини, Державні залізниці, Дженерел Моторс, Форд, Файрестон, Кока-Кола, Шелл, а теж фірми італійські, французькі, німецькі, скандинавські. Він виробив нові графічні методи пристосування рисунку для тодішньої преси, івсім була потрібна його головокружно прецизна техніка графічної роботи. Він отримував на виставках високі відзначення, включно до золотих медаль. Але він був не тільки графік, а й маляр, близький до символістичного напрямку. Він збагатив українське малярство такими картинами як „Рік 1933" (голод на Україні), „Три душі" (до Шевченкової поеми „Великий льох"), „Кам'яна баба" тощо, він був теж першим українським мистцем, що в серії картин змалював краєвиди морозної Патагонії. В післявоєнні роки (1946) він створив драматичну картину „Репатріяція" та низку гострих антисталінських карикатур.

Не зважаючи на арґентинські успіхи, В. Цимбал, разом з дружиною Тетяною з Михайлівських перенісся до ЗСА, де існували більші гурти наших мистців і була живіша творча діяльність. Він жив то в Ню Йорку, то в Детройті, беручи участь у численних українських, а також загально-американських виставках. Він помер у Брукліні 28 травня 1968 року і спочиває на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку. Для увіковічнення пам'яті Віктора Цимбала дружина покійного мистця подбала про видання монографії його творчости, з текстами автора цих рядків. Видана в одній з найліпших німецьких друкарень і з маркою УВАН, ця монографія з погляду мистецького оформлення є гідна великого мистця-графіка. Тепер пані Тетяна робить заходи, щоб видати додатково невелику книжку політичних карикатур Віктора.

Віктор Цимбал був зразком високоталановитого українського мистця, який виплив на широкі міжнародні води і зумів дати твори справжньої майстерности.

ГОЛОС ЧИТАЧА

МАЛИМ СИТІ

Відомо, що українці Ню Йорку масово піддержали кандидатуру Едварда Кача на уряд мейора міста й на нього голосували. Відомо також, що хоч, як вірити пресі, він назначив уже сотні, а може й більше нових людей на вищі й нижчі, платні й почесні міські пости, то ніодин українець не знайшовся поміж ними. Навіть не діждалася його сподіваної участи в бенкеті, після посвячення нової церкви св. Юра півторатисячна громада його виборців. Тим дивнішим було радісне прийняття письмового привітання мейора Кача, в якому він повідомив, що небаром малюсенька, на довжину двох будинків, вуличка буде названа іменем великого Шевченка.

Та на цьому не кінець. Про це вирізнення великої української громади на терені „Малої України" на нюйоркському Давнтавні, як доносить українська преса, наполегливо старалися деякі українські установи, наче дрібна вуличка мала б принести честь велетневі України. Чи не завелика розбіжність поміж її дрібнотою і величчю Шевченка? Вже бодай треба було просити про перейменування української Сьомої вулиці! Та про ці старання ширша громада довідалася щойно після доконаного факту: навіть столітнє Товариство імені Шевченка про це нічого не знало. (А цехмістра Купер'яна навіть не питали...").

Ярослав Падох

Д-р Іван Скальчук

УКРАЇНСЬКІ БРАТСЬКІ СОЮЗИ

І. Вступ

Коріння братського руху в ЗСА треба шукати в половині 19-го сторіччя. Соціяльні обставини ремісника та робітника були невідрадні. Ремісник і робітник були здані виключно на власні сили у випадку якого небудь родинного катаклізму (передчасна смерть, каліцтво тощо) і це приневолило їх шукати за додатковими джерелами допомоги. Так і прийшло до постання забезпеченевих братств, які мали за завдання таку допомогу своїм членам нести у випадку смерти, каліцтва, у випадку довшої хвороби тощо, при умові, що всі члени будуть вплачувати вкладки до каси братської організації.

В 1840 р. в Тексасі постає „Братство (орден) синів Германа", в 1867 р. в Клівленді постає „Взаємний забезпеченевий союз льокомотивних інженерів", а 1868 р. в Мілвокі постає „Католицької Родини життєве забезпечення".

Із етнічних братських союзів першим постає „Чехословацьке товариство Америки" в 1854 р. і щойно в 1880 р. було зорганізоване „Польське Національне Об'єднання ЗС Північної Америки" (яке було заінкорпороване аж 1896 р. в Бервині, Ілліной), та „Литовський Союз Америки" в Ню Йорку в 1886 р.

Створення українських братських союзів припадає на кінець 19-го та на початок 20-го сторіччя. Український Народний Союз постав в Шамокіні 22 лютого 1894 р., Український Робітничий Союз основано в 1911 р., СУК „Провидіння" в 1912, а Українську Народну Поміч в 1914 р. Таким чином найстарший Український Народний Союз сповнив 84 роки свого існування, а наймолодша Українська Народна Поміч сповняє своє 64-річне існування.

Очевидно, що всі ці чотири братські союзи є на сьогодні членами Національного Братського Конгресу Америки, який має свій осідок у Чікаґо і об'єднує в своїх рядах 94 братські установи, які дають на терені ЗСА та Канади.

Одна із наших братських установ: СУК „Провидіння" провела свої вибори і вибрала Головну Управу на каденцію 4-ох років в жовтні 1977. Інші три установи матимуть свої конвенції в 1978 р.: УНСоюз і УНПоміч в травні, а УРСоюз в червні ц.р. Кожна із цих братських установ зможе підвести підсумки своєї чотирирічної праці, своїх успіхів та своїх недоліків і вибере керівні органи на чергові чотири роки. На цих конвенціях повинні бути прийняті пляни праці на наближчу каденцію і намічені методи, які допомогли б перебороти труднощі, яких немало на шляху розвитку кожної братської установи.

II. Сьогоднішній стан наших братських союзів.

Силу і міць наших братських союзів зможемо краще пізнати тоді, коли або порівняємо певні елементи кожного братського союзу, або підсумуємо їх разом. Ми, звичайно, обмежимось до порівняння чи до порівняння і до підсумування та до аналізи тільки деяких головніших елементів братських союзів, а саме: членства, загальної суми забезпечення членів, надбаного майна, запасного фонду, відсоткової стопи від інвестицій та видавничих справ.

Наші роздумування почнемо переглядом загального стану членів поодиноких братських союзів та стану членів усіх союзів разом.

ТАБЛИЦЯ ч. I

ч.п.	Братський союз	1971 стан членів	1976 стан членів	приріст або зменшення членів	%
1.	УНС	88,363	87,729	-634	-0.72
2.	УРС	23,584	22,790	-794	-3.48
3.	СУК „Провидіння"	18,853	18,754	-99	-0.52
4.	УНП	8,539	8,772	+233	+2.65
	Разом	139,339	138,045	-1,294	-0.94

Примітка: В цій і в наступних таблицях будемо послуговуватись порядковістю братських установ, прийнятою за кількістю членів.

Як бачимо то в 1971 р. загальний стан членів в наших братських союзах виносив на 1,294 членів більше, чим в 1976 р. (ми будемо послуговуватися терміном „членів", хоч правильніше було б вживати термін „забезпеченевих грамот". Той самий член може мати більше грамот в тому самому союзі, або може мати по одній грамоті, але в більше чим одному союзі!)

В роках 1971-1976, тобто за 5 років найбільшу втрату в членах поніс УРС: ця втрата виносила 794 членів, а це дає аж 3,48% від загального числа членів УРСоюзу. За УРСом слідує УНС, який поніс втрату в цей період 634 членів, але від загального числа членів УНСоюзу це становить лише 0.72%. СУК „Провидіння" понесло ще меншу втрату, бо втратило лише 99, а це дає 0.52% від загального стану членів. Тільки одинока УНП в цьому самому періоді мала незначний приріст в членах: 233, що і дає приріст на 2.65%. В загальному можна ствердити, що від 1948 р. аж до 1970 р. кожна братська установа реєструвала кожного року більш або менш значний приріст в членах. Сімдесяті роки приносять новий феномен до наших братських союзів: щорічна втрата членів. Відсотково ці втрати в періоді 1971-1976 незначні, але як ми побачимо пізніше, ці втрати можуть бути куди вищі та куди більш загрозливі.

ТАБЛИЦЯ ч. II
Сума забезпечення в роках 1971-1976

ч.п.	Братський союз	1974 сума забезп.	1976 сума забезп.	приріст	%
1.	УНС	81,411,489	90,141,399	8,729,910	10.72
2.	УРС	20,209,165	22,515,878	2,306,713	11.41
3.	СУК „Провидіння"	13,135,912	14,589,619	1,453,707	11.06
4.	УНП	7,050,315	9,309,228	2,258,913	32.03
	Разом	121,806,881	136,556,124	14,749,243	12.10

Як видно із таблиці ч. II, то сума забезпеченя на протязі 5-ти років зросла в кожному братському союзові. Скаля відсоткового приросту досить широка. В УНПомочі сума забезпечення зросла на 32%, а УНСоюзі на 10.7%, а в УРСоюзі і СУК „Провидінні" сума забезпечень зросла на 11%.

ТАБЛИЦЯ ч. III
Майно Братських союзів

ч.п.	Братський союз	в 1971 р.	в 1976 р.	(+) приріст (-) зменшення	%
1.	УНС	36,509,992	40,532,073	4,022,081	11.01
2.	УРС	8,966,538	9,511,893	545,355	6.08
3.	СУК „Провидіння"	6,760,039	7,594,300	834,261	
4.	УНП	2,560,902	3,359,438	798,536	31.18
	Разом	54,797,471	60,997,704	6,200,233	11.3

У нагромадженні майна перед веде УНСоюз, який при кінці 1976 р. нагромадив майна на 40 з половиною міл. дол. і це майно УНСоюзу становило дві третини майна, нагромадженого усіми братськими союзами. Приріст майна в братських союзах в 1971-1976 був дуже нерівномірний. УНПоміч в цьому періоді збільшила своє майно на 31%, СУК „Провидіння" на 12%, УНСоюз на 11%, а УРСоюз тільки на 6%. Все таки, всі чотири братські союзи зуміли нагромадити на протязі свого існування понад 60 міл. майна. Одначе рівномірно рік за роком поступаюча інфляція і обезцінення вартости доляра спричинюють те, що 10% чи 12% приріст майна на протязі 5-річного періоду дуже проблематично збільшують вартість майна братських союзів.

(Продовження буде)

Відбиванкова дружина „Український Народний Союз" у Мілвокі, Висконсин

Мілвокі, Виск. — Минулого року, за ініціятивою місцевого спортового діяча Миколи Роботевського та з допомогою інж. Анатолія Дорошенка, головного радного УНСоюзу, була заснована тут при 103-му Відділі УНСоюзу чоловіча відбиванкова дружина із назвою „Український Народний Союз" (Юкрейнієн Нешенел Ассосієйшен). Після короткого тренування ця дружина взяла участь у турнірі другої дивізії („АА") міста Мілвокі. В цьому турнірі дружина УНСоюзу здобула друге місце, що було поважним успіхом у першому році існування дружини.

Усі змагуни цієї дружини, за вимком одного, це українці та члени УНСоюзу, а саме його 103-го Відділу. Менажером дружини є Микола Роботевський. Він та більшість змагунів дружини є членами Управи Відділу.

За завдання на цей 1978 рік поставили собі 103-й Відділ та дружина відбиванки приєднати у цьому році більше місцевої української молоді та зорганізувати жіночу відбиванкову дружину. Змагуни чоловічої відбиванкової дружини дальше завзято тренують, підготовляючись до дальших змагань, і неодноразово висловлюють вдячність УНСоюзові та його головному радному, інж. Анатолієві Дорошенкові, за фінансову допомогу дружині в її успішних початках.

(Р.Д.)

Естрадна пісня на сцені в Ню Йорку

Перший запланований виступ співачки розвагового жанру, сопраністки Ірини Широкобродської, у великій залі Народного Дому треба було перенести, бо він колідував з іншим концертом. Цей же знову, що відбувся 8-го квітня ц. р., був майже сторпедований штрайком підземкарів, бож висів на кінці волосинки. І хоч концерт був зовсім добре розрекламований, то атмосфера і настрій через загрозу штрайку не були сприятливі імпрезі. Це, мабуть, і було головною причиною, що публіка не дописала. Існує ще й інша причина: на концерт невідомої співачки, хоч би й найкращої, люди — де б це не було — не дуже то йдуть.

Жанру естрадної пісні в формі концерту в нас і досі так як і немає. Торік виступила тут із Мюнхену з програмою подібних настроєвих пісень альт Н. Наталенко-Маруняк із дуже гарним успіхом. У нас натомість існують танцювальні, оркестрові ансамблі, що грають на забавах і там дехто тільки заспіває чи підспіває. Та це на ділі не справжні солісти. З роками в ролі соліста вибився хіба тільки відомий І. Раковський. Проте, дійсної концертової оркестри, що виступала б на сценах із програмами розвагової чи легкої музики ще немає. А воно потрібне не так для самого мистецтва, бо естрадна пісенька — це не глибока музика, але для настрою і розваги ширших мас, а головно молоді.

Самий виступ Широкобродської, хоч і короткий, може навіть закороткий, однак оригінальний, цікавий і вартий вислухання. Слухачі сприйняли його з видимим задоволенням і щирими оплесками. Співачка приїхала нещодавно з України (точніше, зі Львова). Акомпанювала їй оркестра — вони теж усі з України — дуже справно, професійно. Спочатку треба було стишувати гучномовці (звичайно, вона, як і кожен у цьому жанрі, співає до мікрофону), бо звучання було заголосне. Та все зрівноважилось, вирівнялось, і пісеньки поплили гладко і настроєво. Голос співачки легкий, приємний і, першовсім, — а воно дуже важне — свіжий. Та з Широкобродською найцікавіше те, що вона сама пише не тільки музику, але і тексти до своїх пісеньок, а дальше і сама їх виконує. Однак, своїх власних пісень співачка тут, крім першої, не виконувала, а співала більш відомі речі, щоб публіці було легше сприйняти її спів. Бо щодо пісеньок Широкобродської, то підписаний вислухав саме новонагарну її платівку. І хоч речі ці, як музично, так і текстово не грішать якоюсь особливою оригінальністю, чи мелодичністю — вона бо ні Веселовський, ні Білаш — співу її та прецизного акомпаньяменту оркестри слухається з приємністю і задоволенням.

На залі з її власних пісеньок почули ми, як заспів, мелодійних „Чумаків" (така ж бо і назва оркестри). Потім проспівала вона ліричио-настроєве, якби дещо зі старомодним посмаком, Мартиненкове „Яблуні цвітуть".

Молодий тенор, ревелерського характеру, з Одеси — він, як і самі догадуєтесь, жидівської національности, — Микола Мельник, виконав із сопраністкою дуже популярну в Львові пісню „Вербу" (є і в Веселовського „Верба"), що її розповсюдив львівський хор естрадного жанру „Опришки". А сам уже він проспівав відому теж із платівок пісню „Кохана". Співає він музикально, хоча місцями занадто високо для його голосу і через це мусить послуговуватись форсуванням, а це знову спричиняє обнижения деяких тонів. Проте, співає він темпераментно і поринає зовсім у свій спів. З репертуару української суперзірки, правдоподібно, нині найбільшої у світі співачки естрадного стилю Софії Ротару з Черновець, Широкобродська відспівала дуже переконливо річ Івасюка, відомий „Водограй". Слухачі були б, напевно, послухали ще більше пісень, як про це засвідчили оплески. І ми віримо, що іншим разом співачка матиме більше щастя, та що зацікавлена публіка прийде на її виступ численніше.

Теодор Терен-Юськів

Помер колишній УСС і адвокат д-р Ярослав Гриневич

Сл. п. адвокат Ярослав Гриневич

Дня 24-го березня 1978 р. помер у Ню Йорку на 80-тому році життя кол. старшина Легіону Українських Січових Стрільців, Української Галицької Армії і старшина Дійової Армії УНРади д-р Ярослав Гриневич, син письменниці Катрі Гриневич.

Народився 31-го березня 1898 р. у Львові. Гімназійні студії закінчив в академічній гімназії у Львові, а іспит зрілости здав у Відні. З початком 1916 р. вступив до Легіону УСС в селі Потоці коло Рогатина і був в сотні чет. Мих. Гнатюка. Згодом був приділений до Коша під командою проф. Боберського в допомозі у влаштуванні у Відні виставки УСС в рамках австрійської воєнної виставки в Пратері. Опісля у Станиці УСС у Львові брав участь в працях стрілецького театру під управою Івана Рубчака. Переїхавши з УСС на Велику Україну, перебував в околицях Єлисаветграду, а звідти в жовтні 1918 р. вислано його до Львова допомагати проф. Боберському влаштувати виставу УСС, яка приміщувалася в Національнім Музеї при вул. Мохнацького.

Брав активну участь у Листопадовім Зриві 1-го Листопада 1918 р. Його знайомість терену міста дала йому змогу виконувати обов'язки зв'язкового між військовою командою а окремими частинами. По відвороті зі Львова приділено його до 8-ої Самбірської бригади і літом 1919 р. іменовано хорунжим. За Збручем перебув двократну пошесть страшного тифу. По катастрофі УГА вступив в ряди Дійової Армії УНР і служив в 3-ій Залізній дивізії полк. Удовиченка. В битві з червоними під Бучачем літом 1920 р. був ранений, а по видужанні в шпиталі в Тернополі восени 1920 р. звільнений з військової служби.

По короткім конфінованню поляками, він закінчив правничі студії в Кракові і працював в канцелярії адвоката д-ра Ст. Федака у Львові. Склавши адвокатський іспит, він відкрив у 1935 р. свою адвокатську канцелярію у Надвірній. Тут брав живу участь в праці „Просвіти" і „Лугу".

В часі першої большевицької окупації у 1939 р. переховувався між селянами, а в 1940 р. переїхав на Волинь і поселився у Грубешові, відкривши адвокатську канцелярію. Тут на протязі 3-ох років був містоголовою Українського Допомогового Комітету і референтом суспільної опіки. За його всесторонню працю в обороні українського населення польська підпільна організація засудила його була на смерть. В тому часі поляки, між іншими, замордували сотника корпусу СС Бориса Франца, полковника Якова Гальчевського і адвоката Миколу Струтинського, тіло якого св. п. Гриневич відвіз до рідного Бузька. Згодом переїхав до Галичини і в 1943 р. відкрив в Болехові адвокатську канцелярію. Тут допомагав втікачам із Наддніпрянщини, защо його переслідувало гестапо. Переїхавши до Чехо - Словаччини, зорганізував у Судетах допомогу для українців - втікачів. Врешті опинився у таборі ДП в Карльсфельді біля Мюнхену. Тут був ініціятором і співробітником Братства УСС і був членом Головної Управи Братства УСС як його секретар. В таборі „Орлик", по приході рейдуючих вояків УПА з Карпат, написав, на основі їх оповідань п'єсу „Наступ на Бірчу", прем'єра якої відбулася 18-го лютого 1967 р. у Монтреалі.

Весною 1949 р. переїхав до ЗА і поселився у Джерзі Сіти, де основав „Самопоміч" і був першим її головою. Згодом переїхав до Ню Йорку, де проживав аж до смерти. Тут розвинув всесторонню громадську, політичну і культурну працю, а саме: був членом Братства Станиці УСС, директором Військово - Історичного Інституту, членом Відділу ОбВУА, членом Управи Українського Мистецького Клюбу, містоголовою Українського Конгресового Комітету, Відділ у Ню Йорку. В часі різних національних маніфестацій та імпрез виголошував реферати на різні політичні теми. В Четвертій Читанці, видання Шкільної Ради в Ню Йорку з 1966 р., є його 7 оповідань на національно - патріотичні теми. В місцевих журналах і щоденнику „Свобода" поміщував свої статті на літературознавчі, історичні та суспільні теми. Був також дійсним членом НТША.

Рідний брат Покійного д-р Володимир Гриневич, кол. УСС, старшина УГА, в'язень концентраційного табору та большевицьких таборів у Кожухові і адвокат у Бережанах, помер 10-го квітня 1958 р. в Австралії.

Покійний залишив в смутку єдину сестру Дарію зам. Витанович.

Пам'ять про вірного побратима надовго залишиться поміж його товаришами зброї УСС.

Дм. Микитюк
б. УСС.

Адв. Р. Пітьо перепав у виборах

Ірвінгтон, Н. Дж. — Адв. Роман Пітьо, 32-літній український професіоналіст, який в 1974-му році був обраний до Міської Ради цього густо заселеного українцями міста в північній частині стейту Ню Джерзі, не добився перемоги у своїй черговій спробі, програвши малою кількістю голосів. У виборах, які відбулись у вівторок, 9-го травня, адв. Пітьо здобув 3,659 голосів і опинився на четвертому місці на листі кандидатів, три перші з яких входять до Міської Управи. Третій на листі, Волтер Янкоскі, здобув 155 голосів більше від адв. Пітя. Крім цього, обрані були ще Антоні Блязі (4,036 голосів) і Алан Сігел (3,923 голоси).

Адв. Пітьо є співвласником адвокатської фірми Пітьо-Олесницький-Пітьо, першої того роду української фірми в Ню Джерзі.

Р. Пітьо

Протягом його чотирирічної каденції в Міській Раді Ірвінгтону адв. Пітьо проклав шлях багатьом місцевим українцям до управління міста і значно причинився до покращання відносин поміж адміністрацією і місцевою громадою.

Українка очолює Жіночий Клюб Американок

Свартмор, Па. — Теодозія Пастушик, відома громадська діячка Честеру і околиць, була обрана на голову місцевого Жіночого Клюбу, престижевої американської суспільно - громадської організації. Пані Пастушик є першою українкою, яка очолила цю організацію.

Теодозія Пастушик

П-і Пастушик народилась в Україні та прибула до ЗСА в 1948-му році. Вона є членом 388-го Відділу УНСоюзу та займає становище асистента секретаря в цьому Відділі. Крім цього, п-і Пастушик є членом ради і хору при українській православній парохії св. Марії, секретаркою 2-го Відділу СУА, україномовною секретаркою місцевого Відділу УККА і членом Українського Народного Дому в Честері.

Її муж, Вілліям Пастушик, відомий місцевий підприємець, є рівнож активним членом УНСоюзу та української громади на терені Честеру і околиць. П-во Пастушики є батьками трьох дітей — Вілліяма, мол., який закінчує магістерку в Бостонському університеті; Лідії - Марії, яка, здобувши диплом магістра в Гарвардському університеті, є затруднена в плянувальній комісії стейтів Нової Англії; і Олександра, студента третього року Вермонтського університету. Всі є членами 388-го Відділу УНСоюзу.

Загальні Збори ОЖ ОЧСУ і 5-го Відділу ООЧСУ в Гартфорді

5-ий Відділ ООЧСУ і Об'єднання жінок ОЧСУ, внаслідок пов'язання зі собою спільною ідеологічною платформою, та дружньою співпрацею, виявили себе сильним суспільно-громадським речником та гідним репрезентантом Організації Визвольного Фронту. Мабуть немає ні одної важливої події, де наші організації не брали б активної в ній участи, не проявили б своєї ідеї, та не несли б співвідповідальности за долю нашої громади та української справи взагалі.

Загальну нашу співпрацю нормує, крім спільної ідеї, уложений ОВФ-ту календар нашої діяльности, спільні засідання Управ, та завершенням нашої праці Загальні Збори, які відбулися цього року 26-го лютого, в приміщеннях Сумівської і Пластової домівок.

Подібно, як це є на Конвенціях, Збори починаються в однаково означеному часі в окремих домівках з певними дружніми привітаннями Загальним Зборам.

Внутрішня організаційна наша праця є виявом її живучости та організаційною толерантністю. Як вона приходить у практичній дії може чи не найкраще тут нам послужити загальний звіт голови ОЖ ОЧСУ на Загальних Зборах.

Голова Відділу ОЖ ОЧСУ Софія Радьо в своєму загальному звіті подала, що політична діяльність Об'єднання жінок не обмежувалась лише до української громади, але проявляла себе на завнішньо-політичному форумі. Оборона політичних в'язнів в Україні, писання листів - протестів до президента, сенаторів, конґресменів, телеграми до Папи, підписи петицій, — була дуже актуальною, одною із ділянок праці Об'єднання жінок.

Крім політичної праці Об'єднання жінок улаштувало вечір з відповідною програмою, присвячений Жінкам, Політв'язням, які

(Закінчення на ст. 4-ій)

Великий сезон у 64-му Відділі СУА

Доповідь „Українські сюжети в міжнародній музиці", надзвичайно цікаво опрацьована Романом Савицьким, мол., започаткувала весняний сезон культ-освітньої референтури 64-го Відділу під проводом Оксани Щурової. Доповідь ілюстрована уривками музичних творів, награних на магнетофонній стрічці, була правдивою насолодою для заслуханих присутніх.

Роман Савицький, мол., який поклав собі за завдання познайомити чужих та своїх з „Українськими мотивами" (доповідь у Літературно Мистецькому Клюбі) та „Українськими сюжетами в міжнародній музиці", виконує це з таким знанням та запалом, що слухачі не тільки можуть засвоїти собі відомості, але стають гордими, що не-українці користувалися, так українськими мотивами, як сюжетами у своїх творах. Я не в силі перерахувати всього, але тільки згадаю, що однією із найбільш відомих постатей у світовій музиці був Гетьман Іван Мазепа, що його описував у своїй поемі Віктор Ґюґо і виразно у кінцевих заввагах говорить, що Іван Мазепа це — український гетьман.

Франц Ліст захоплений цією постаттю-своїм фортепіяновим етюдом, який згодом переробив на оркестру, здобув феноменальний успіх (1840). Із російських композиторів Чайковський скомпонував оперу за поемою Пушкіна „Полтава", в якій арія Мазепи представляє ідею вільної України. Були польські, італійські і французькі композитори, які творили опери на тему Мазепи, але всі забуті. В Америці цей сюжет представлявся слабо. В Бостоні в 1811 р. виставлено оперу „Мазепа — гетьман України", автор Джентелмен. У 1935 р. „Діло" згадало, що ця опера добре написана. Княжа доба притягала різних композиторів, очевидно найбільше російських, які як росіяни мають претенсії до княжої доби, як Бородіна, Римського-Корсакова, Рахманінова, Ґлінку. Цей останній приятелював з Шевченком і Гулаком-Артемовським та скомпонував оперу „Руслан і Людмила" з київських часів XI сторіччя. Райнгольд Ґлієр — відомий у Києві російський композитор, написав твір до „Гайдамаків". Ілля Муромець скомпонував чудову симфонію. Бородін ужив сюжету „Слово о полку Ігоря" в опері „Князь Ігор". Вкінці Модест Мусорґский скомпонував славний твір на фортепіян „Образи з вистави", який зоркестрував Равель, остання частина якого є „Золоті Ворота". Доповідь Романа Савицького така цінна, що повинна зацікавити великі кола української публіки, але на превеликий жаль українці, хоча залюбки називають себе „любителями", а то й „знатоками музики", що „де трьох українців починається хор" і т.д. не мають якось відношення до справ, які їм не зовсім відомі, а з якими їм варто познайомитися.

Другий вечір — новий і цікавий для нашої публіки це „Зустріч з нашими приятелями з американських довідників" („Ґу із Ґу"), а саме з Володимиром Барагурою, Ізою Боярською, Юрієм Костівим та Ольгою Кузьмович. Цей вечір був не тільки інформативним, але знову наповнив нас радістю, що чужинці цікавляться українцями завдяки їхнім здібностям та праці. Що це є довідники „Ґу із Ґу" і як туди можна попасти пояснила Ольга Кузмович, подаючи у своєрідний цікавий і легкий спосіб історію довідників, які почалися в Англії в 1849 р. у формі списка людей шляхетського роду, які виповнюють офіційні функції. Щойно в 1897 р. включено до списків славних людей у різних ділянках, а згодом почали туди попадати і чужинці, відомі у мистецтві, науці чи літературі.

В Америці почав працювати над довідником Альберт Маркі і в 1899 р. появився у Чікаґо перший довідник „Ґу із Ґу ін Амеріка", який був опрацьований на підставі точних даних, які подавали самі люди, заслужені в політичному, науковому чи мистецькому житті у запитаниках до них розісланих. Видавництво Маркі, який помер у 1943 р. існує досьогодні і далі видає довідники, яких зараз вже є 19. М. ін. у довіднику „Хто є хто серед американських жінок" є вже доволі багато українських прізвищ.

У загальному вибирають до довідників живих людей, які мають відповідальні становища і здобули непересічний успіх у своїй праці. Не грають тут ролі ні гроші ні бажання бути в довіднику. Є теж збірники опрацьовані Американським Біографічним Інститутом, з яких найбільше популярним є „Нотебл Амерікан", а в Европі найбільш відомим є Інтернаціональний Біографічний Інститут у Кембріджі, Англії. „Бути українцям у довідниках для нас є дуже важливим, бо це дає доказ живучости нашого народу, який не пропав в чужому світі", — сказала Ольга Кузьмович.

Із черги Оксана Щурова представила прелеґентів, подаючи їхні біографічні дані та їхнє приязне відношення до СУА, а дальше поазбучно виступали вони самі.

Володимир Барагура, мгр філології, відомий нашій громаді, дуже точно подав свій життьовий шлях та в яких довідниках він поміщений: Ґайд оф Юкрайнєн-амерікен Інституішен енд Бизнесс (1969 р.) Де Сошел Ґайд оф Н.Й., Байсентенєл, „Ґу із Ґу ін Іст", „Нотабл Амерікен" і буде поміщений в Інтернаціональному Біографічному Довіднику в Кембріджі. Його творчість для молоді, а головно редаґування „Веселки" звернуло увагу американців, які добре поінформовані про українські справи, на його працю, передовсім на мотиви його діяльности, що було причиною поміщення у згаданих довідниках.

Іза Боярська, мґр етнографії та мистець, студіювала етнографію у проф. В. Щербаківського. Без її відома видано в Канаді її магістерську працю „Українські різдвяні звичаї". Її спеціяльність — писанки, які також сама пише. До „Ґу із Ґу" не знає як попала? Думаємо, що за її численні статті і праці з ділянки етнографії.

Юрій Костів — уродженець Бойківщини, де був звичай новонародженій дитині класти у колиску річ, яка мала б визначити її здібності. І так малому Юркові баба поклала у колиску гибель і сокиру, і як сам Юрій Костів висловився, хіба та сокира завела його до „Ґу із Ґу ін Амеріка". Ще 15-літнім хлопцем працював при будові школи у рідному селі Вижлові, яку ставили відомі майстри з Ценеви. Припав їм до вподоби Юрко. А вже при будові церкви в Жупаню був підмайстром. Згодом сам будував бойківські хати та дорогі доми і став своїм майстром. В Америці збудував церкви в Гантері, Ґлен Спей, на пластовій оселі „Вовча Тропа" і частинно у Бінґамтоні, як також з. зв. ґражду у Гантері. З нагоди 200-ліття Америки накручувано у Гантері фільм для Музею Модерного Мистецтва і певно як будівничий чудової гантерської церкви попав Юрій Костів, скромний і здібний майстер, в американський довідник.

Ольга Кузмович, голова СУЖА, закінчила журналістику у Варшаві, практикувала в „Ділі", працювала в редакції пластових журналів „Молоде Життя" і „Пластова Ватра" на сторінках „Свободи", Від 1968 р. вона є головним редактором „Юнака". Саме на „Юнака", який друкується у Торонто, центрі канадської різнокультурности, звернули увагу як на журнал для молоді, і так Ольга Кузьмович як редактор попала до Міжнародного Довідника у 1976 р., а тоді звернулися до неї від американського „Ґу із Ґу".

Оксана Щурова у своєму заключному слові підкреслила велику користь для української громади визначенням українців, задля їхніх здібностей, у чужих довідниках, чим піднесли українське ім'я на міжнародний рівень. Нашу працю навіть для власної громади спостерігають і оцінюють, але ця праця мусить бути виконувана совісно і доцільно, людьми не припадковими, а відповідальними з відповідними здібностями.

Публіка щиро вітала наших визначних приятелів.

[illegible]

Загальні Збори ОЖ ОЧСУ...

(Закінчення зі стор. 3-ої)

караються у большевицьких каторгах, улаштували спільно з 5-тим Відділом ООЧСУ і О. СУМА Свято Героїв, та дві розвагові імпрези „Веселий вечір" і Маланчин вечір. Гордощами Відділу є співочий гурток „Горлиці", який є конечний для вияву культурно - розвагової праці в громаді. Відділ проявив велику жертвенність на різні національні та народні цілі, а також брав активну участь в маніфестації в Ню Йорку, в окружному святі Героїв на Оселі СУМА в Елленвіллі, рівнож на 5-ій Конвенції Об'єднання Жінок ОЧСУ. Слід також згадати про ялинку „Дітям в Україні", яка вже з черги другий рік знаходить своє почесне місце в будинку Міської Управи.

Голова Відділу брала участь в делеґації ОЖ ОЧСУ до Вашінґтону, була учасницею Американської Стейтової Жіночої Конференції в Бріджпорті, Конн., Американської Жіночої Конференції в Гюстоні, Тексас, делеґаткою до губернатора стейту в Тижні Поневолених Націй та на інших загально - громадських зборах.

З повище поданого обліку загальної праці видно, що Об'єднання Жінок розвиває і провадить поважну діяльність, що дає запоруку престижевого росту даній організації.

Об'єднання Жінок очолила 7-и йраз з черги подруга Софія Радьо.

Якщо говорити про 5-ий Відділ ООЧСУ, якому сповниться цього року 30 років від його заснування, то треба сказати, що він був і є промотором загальної праці Визвольного Фронту, який своєю активною діяльністю та добрим членством може бути прикладом для інших. 5-ий Відділ ООЧСУ провадить свою працю згідно із статутом та сповняє всі обов'язки перед ГУ ООЧСУ.

Цьогорічні Загальні Збори одобрили працю Управи Відділу та переобрали Управу, що її 8-ий раз з черги очолив Петро Шагай.

Реасумуючи все сказане, слід відмітити, що всі позитивні наслідки праці треба завдячувати дружній співпраці Об'єднання Жінок і 5-му Відділові ООЧСУ.

П. Ш.

Шевченківське свято в Академії ПМБ у Стемфорді

9-го березня Український Гурток в Академії Покрови Матері Божої в Стемфорді в середній школі для дівчат відзначив імпрезою нашого славного поета Тараса Шевченка і заразом відзначив 60-річчя відновлення державности. Темою програми були слова Григорія Чупринки: „Мій рідний край такий веселий, мій рідний кра таки сумний". Учасниці — Уляна Кузьо, Патрися Лескин, Марія Василик, Марія Яхницька, Іванка Бовкуззі, Надя Ґрунт, Люба Сіберт, Славка Зосяк, Марія Кревко, Дарія Кузьо, Леся Гавел, Гленда Пекуня.

Першою точкою, в якій виступила більшість членів гуртка, була поема, яка закінчилась просьбою - молитвою до Матері Божої за допомогу про визволення від всякого поневолення. Дівчата тоді заспівали стару, сумну народну пісню „Дударик", зааранжовану до музики Миколи Леонтовича. Відтак була деклямація Василя Симоненка „Дід умер". Далі слідували деклямації із поезій Шевченка: „Заповіт", „Сон", „Три шляхи", „Мені тринадцятий минало"...

Щоб показати веселіший аспект української природи й життя, члени клюбу представили Івана Франка „Дідова Ріпка" в модерній інтерпретації. У дальшому були вправи й безтурботні пісні. Члени заохочували слухачів, щоб вони також брали участь. При кінці Український Гурток співав популярні таборові пісні.

Під час Різдвяних Свят шкільна капеля співала українські та старослов'янські коляди у Філядельфії для Преосвященнішого Владики Йосифа Шмондюка, для управи „Провидіння", в Катедрі Непорочного Зачаття, в домі старців (Асеншон Менор), в садочку під керівництвом Сестер Місіонарок при 711 Норт Френклін вулиці, і також у Стемфорді для Преосвященнішого Владики Василя Лостена й в катедрі Святого Володимира.

3-го квітня капеля шкільних хористів співала великодні пісні в Стемфорді в домі старців Парк Менор.

Академія Покрови Матері Божої, яку заснували в 1945-ім році бл. п. Владики Амврозій Сениишн і Константин Богачевський. Це середня школа для дівчат від 9-ої до 12-ої кляси під керівництвом Сестер Місіонарок Покрови Матері Божої.

С. М.

Літературний вечір Об'єднання Українських Лісників

17-го лютого ц. р. Об'єднання Українських Лісників влаштувало перший Літературний Вечір із мисливською тематикою, що відбувся в Українському Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, при поважному зацікавленні публіки. Програму Вечора відкрив голова Клюбу інж. Т. Грицай, а проводив вечором інж. Р. Кобринський, який уложив також конферансьєрку до окремих точок програми. У програму ввійшли спогади мисливців Об'єднання Лісників із ловищ на рідних землях. Мисливські спогади читали: Орест Кебало. член студії пані Лідії Крушельницької, який по-мистецьки віддав спогади Р. Купчинського про лови в шляхетських добрах Луцьких у Янчині. Р. Яримович читав власні спогади про полювання на ґотура в Карпатах, а Р. Кобринський прочитав спогади Б. Лучаковського, як він полював на засідці на кізла в Калущині та веселе оповідання інсп. Юркевича про його участь у засідці на чигунів, яка скінчилася комічним епізодом зі сільською бабою, що збирала гриби у лісі. Р. Кобринський прочитав також пригоду асистента лісництва з вовками, який лише завдяки притомності ума вийшов ціло з життям із цієї зустрічі.

З черги О. Савчинський прочитав власні спогади з полювання на качки, а Ю. Яримович — спогади Я. Зубаля про лови в Сандомірщині.

На цьому вечорі виступали також представники молодого покоління, а саме Юрко Яримович і Орест Кебало, які внесли багато свіжости і життя у програму.

Вечір був доповнений музичною частиною. у якій сопрано Ляриса Магун-Гурин відспівала три музичні твори, а саме арію із опери „Ля Валлі" Каталяного, „Вечірню пісню" Стеценка та на закінчення улюблену пісню „Жита" Гнатишина. Фортепіяновий супровід виконала Мирося Васладинська. Обох пань обдаровано квітами.

У Вечорі брав також маестро Ст. Крижанівський, заповідаючи програму музичної частини.

Роман Кобринський